

Umm Salamah

- vilket händelserikt liv hon hade!

Hennes riktiga namn var Hind. Hon var dotter till en av de framstående männen i Makhzum-klanen, som bar smeknamnet "*Za'ad ar-Rakib*" eftersom han var känd för sin generositet, särskilt mot resenärer. Umm Salamahs make var 'Abdullah ibn 'Abd al-Asad, och båda var bland de allra första som accepterade islam. Endast Abū Bakr och några få andra, som kunde räknas på ena handens fingrar, blev muslimer före dem.

Så snart nyheten om deras islam spreds reagerade Quraysh med rasande vrede. De började trakassera och förfölja Umm Salamah och hennes man. Men paret vacklade inte, förtvivlade inte, utan stod fast i sin nya tro.

Förföljelsen blev allt mer intensiv. Livet i Makkah blev outhärdligt för många av de nya muslimerna. Profeten, ﷺ, gav då tillåtelse att utvandra till Abyssinien. Umm Salamah och hennes man var bland de första *muhajirūn*, flyktingar som sökte skydd i ett främmande land. För Umm Salamah innebar detta att överge sitt rymliga hem och lämna sina traditionella band av släkt och ära för något nytt — hoppet om Allahs välbehag och belöning.

Trots det skydd Umm Salamah och hennes följeslagare fick av den abyssinske härskaren, fanns en stark längtan att återvända till Makkah, till

Profeten och till uppenbarelsens källa.

Till slut nådde nyheten muhajirūn att antalet muslimer i Makkah hade ökat. Bland dem fanns Hamzah ibn ‘Abd al-Muttalib och ‘Omar ibn al-Khattab. Deras tro hade stärkt gemenskapen, och Quraysh hade, som de hörde, mildrat förföljelsen något. En grupp av muhajirūn, drivna av en djup längtan i sina hjärtan, beslutade därför att återvända till Makkah.

Men denna lättnad var kortvarig, vilket de återvändande snart fick erfaras. Den dramatiska ökningen av muslimer efter att Hamzah och ‘Omar accepterat islam gjorde Quraysh ännu mer rasande. De intensifierade sin tortyr och förföljelse till en nivå som aldrig tidigare skådats. Profeten gav därför sina följeslagare tillåtelse att utvandras till Madinah. Umm Salamah och hennes man var bland de första som gav sig av.

Men deras hijrah blev inte alls så enkel som de föreställt sig. Tvärtom blev den en bitter och smärtsam upplevelse — särskilt för henne.

Låt oss nu låta Umm Salamah själv berätta:

Umm Salamah berättar

”När Abū Salamah (min man) bestämde sig för att resa till Madinah, gjorde han i ordning en kamel åt mig, lyfte upp mig på den och placerade vår son Salamah i mitt knä. Min man tog sedan täten och fortsatte utan att stanna eller vänta på något. Men innan vi hunnit lämna Makkah stoppade några män från min klan oss och sade till min man:

‘Du är fri att göra vad du vill med dig själv, men du har ingen makt över din hustru. Hon är vår dotter. Tror du att vi ska låta dig ta henne ifrån oss?’

De kastade sig över honom och slet mig ifrån honom. Min mans klan, Banū ‘Abd al-Asad, såg hur de tog både mig och mitt barn. De blev rasande:

‘Nej! Vid Allah! Vi kommer inte att överge pojken. Han är vår son och vi har den främsta rätten till honom!’

De tog honom i handen och drog honom ifrån mig. Plötsligt, på bara några ögonblick, fann jag mig ensam och övergiven. Min man begav sig mot Madinah ensam, hans klan hade tagit min son ifrån mig, och min egen klan, Banū Makhzūm, tvingade mig att stanna hos dem.

Från den dag då min man och min son skiljdes från mig gick jag varje dag

vid middagstid till den dal där detta hade hänt. Jag satt på platsen där tragedin inträffade och mindes de fruktansvärda ögonblicken, och jag grät tills natten föll över mig.

Jag fortsatte så i ett år eller mer, tills en dag en man från Banū Umayyah passerade och såg mitt tillstånd. Han gick tillbaka till min klan och sade:

‘Varför släpper ni inte denna stackars kvinna fri? Ni har orsakat att hennes man och hennes son tagits ifrån henne.’

Han fortsatte att försöka mjuka upp deras hjärtan och vädja till deras känslor. Till slut sade de till mig:

‘Gå och anslut dig till din man om du vill.’

Men hur skulle jag kunna resa till min man i Madinah och lämna min son — en del av mitt eget kött och blod — i Makkah hos Banū ‘Abd al-Asad? Hur skulle jag kunna vara fri från ångest och mina ögon fria från tårar om jag nådde hijrahs plats utan att veta något om min lille son som lämnats kvar i Makkah?

Några förstod vad jag gick igenom och deras hjärtan veknade. De vädjade till Banū ‘Abd al-Asad för min skull och fick dem att återlämna min son. Jag ville inte ens dröja kvar i Makkah tills jag fann någon att resa med, och jag fruktade att något skulle hända som skulle försena eller hindra mig från att nå min man. Så jag gjorde snabbt i ordning min kamel, placerade min son i mitt knä och gav mig av mot Madinah.

När jag nått Tanim (ungefär tre mil från Makkah) mötte jag Othman ibn Ṭalhah (han var en av Ka‘bahs väktare i den förislamiska tiden och ännu inte muslim).

Han frågade:

‘Vart är du på väg, Bint Za‘ad ar-Rakib?’

Jag svarade:

‘Jag är på väg till min man i Madinah.’

Han sade:

‘Och det finns ingen med dig?’

Jag svarade:

'Nej, vid Allah. Bara Allah och min lille pojke här.'

Han sade:

'Vid Allah, jag ska aldrig överge dig förrän du når Madinah.'

Han tog sedan tygeln till min kamel och ledde oss vidare. Vid Allah, jag har aldrig mött en arab mer generös och ädel än han. När vi nådde en rastplats lät han kamelen knäböja, väntade tills jag steg av, ledde den till ett träd och band fast den. Sedan gick han till skuggan av ett annat träd. När vi vilat gjorde han kamelen redo och ledde oss vidare.

Så gjorde han varje dag tills vi nådde Madinah. När vi kom till byn nära Quba', som tillhörde Banū 'Amr ibn 'Awf, sade han:

'Din man är i denna by. Gå in i den med Guds välsignelse.'

Han vände sedan tillbaka mot Makkah.

Våra vägar möttes äntligen efter den långa separationen. Umm Salamah blev överlycklig att se sin man, och han blev lika glad att se sin hustru och son.

Efter hijrah

Stora och betydelsefulla händelser följde. Slaget vid Badr, där Abū Salamah kämpade. Muslimerna återvände segrande och stärkta. Sedan slaget vid Uhud, där muslimerna sattes på hårda prov. Abū Salamah blev svårt sårad. Först verkade han återhämta sig, men såren läkte aldrig helt och han blev sängliggande.

En gång när Umm Salamah vårdade honom sade han:

"Jag hörde Guds Sändebud säga: När en olycka drabbar någon bör han säga: 'Sannerligen, vi tillhör Allah och till Honom skall vi återvända.' Och han bör be: 'O Herre, ge mig i utbyte något gott från detta, något som endast Du, den Upphöjde och Mäktige, kan ge.'"

Abū Salamah låg sjuk i flera dagar. En morgon kom Profeten ﷺ för att besöka honom. Besöket var längre än vanligt. Medan Profeten fortfarande satt vid hans sida avled Abū Salamah. Med sina välsignade händer slöt Profeten hans ögon. Sedan höjde han sina händer mot himlen och bad:

”O Herre, förlåt Abū Salamah. Höj honom bland dem som står Dig nära. Ta hand om hans familj alltid. Förlåt oss och honom, o världarnas Herre. Vidga hans grav och gör den ljus för honom.”

Umm Salamah mindes bönen hennes man citerat på sin dödsbädd och började upprepa den:

”O Herre, till Dig överlämnar jag min prövning ...”

Men hon kunde inte förmå sig att fortsätta:

”... och ge mig något gott i utbyte.”

Hon tänkte:

”Vem kan vara bättre än Abū Salamah?”

Men det dröjde inte länge innan hon fullbordade bönen.

Profetens äktenskap med Umm Salamah

Muslimerna sörjde djupt över Umm Salamah. Hon blev känd som *”Ayyin al-‘Arab”* — kvinnan som förlorat sin man. Hon hade ingen i Madinah förutom sina små barn, som en höna utan fjädrar.

När hennes *‘iddah* (tre månader och tio dagar) var över friade Abū Bakr, men hon avböjde. Sedan friade ‘Omar, men hon avböjde även honom.

Därefter kom Profeten ﷺ, och hon sade:

”O Allahs Sändebud, jag har tre egenskaper:

Jag är en kvinna som är mycket svartsjuk, och jag fruktar att du ska se något hos mig som gör dig arg och som gör att Allah straffar mig.

Jag är en kvinna som är gammal.

Och jag är en kvinna som har små barn.”

Profeten ﷺ svarade:

”Angående svartsjukan du nämnde — jag ber Allah, den Allsmäktige, att ta bort den från dig.

Angående åldern — jag har samma problem som du.

Angående barnen — din familj är min familj.”

De gifte sig, och så besvarade Allah Umm Salamahs bön och gav henne bättre än Abū Salamah. Från den dagen var Hind al-Makhzūmiyyah inte

längre bara Salamahs mor — hon blev *de troendes moder*, **Umm al-Mu'minin**.